

Lucruri care lovesc cu piciorul

Să-l pierd pe Sal a însemnat o listă lungă de lucruri rele, iar undeva la jumătatea de sus a listei era faptul că trebuia să mă întorc acasă și să trec singură pe lângă nebunul din colțul străzii.

Apăruse pe la începutul trimestrului, când Sal și cu mine încă ne mai întorceam împreună de la școală. Unii copii îi spuneau Țicnilă¹, adaptând un nume pentru nebunia lui, sau îi spuneau Șutău², pentru că lovea din senin cu piciorul în stradă, ca și cum ar fi încercat să tragă un șut în mașinile care goneau pe Bulevardul Amsterdam. Uneori își agita pumnul spre cer și striga lucruri nebunești de genul: „Care-i gradul de radiație? Unde-i cupola?“, apoi își dădea capul pe spate și râdea tare, nebunește, iar toată lumea putea vedea că avea vreo treizeci de plombe în gură. Și stătea întotdeauna în colțul străzii noastre, iar uneori dormea cu capul sub cutia poștală.

— Nu-i spune Țicnilă, a zis mama. E un nume îngrozitor pentru un om.

— Chiar dacă omul e nebun?

— Nu contează. Tot groaznic este.

— Tu cum îi spui?

¹ În original, *Quack* de la *quacker*, care înseamnă în argou și om care habar nu are ce se petrece în jurul lui, nebun.

² În original *kicker*, de la *kick*, lovitură cu piciorul.

— Nu-i spun în niciun fel, a răspuns ea, dar mă gândesc la el ca la un om care râde.

Înainte, când mă întorceam acasă împreună cu Sal, mă puteam prefăce mai ușor că nu mă tem de omul care râde, căruia îi spuneam acum domnul Hohot, pentru că și Sal se prefăcea la fel. Încerca să nu arate, dar se speria când îl vedea pe domnul Hohot agitându-și pumnul și trăgând șuturi în trafic. Îmi dădeam seama după cum îi împietrea fața. Îi cunoșteam toate expresiile.

Mă gândeam la Sal ca la o parte din mine: Sal și Miranda; Miranda și Sal. Știu că nu era adevărat, dar așa simțeam eu.

Când eram prea mici ca să ne ducem la școală, Sal și cu mine mergeam la grădiniță în apartamentul unei doamne de pe strada noastră. Luase niște mostre de covor de la un magazin de pe Bulevardul Amsterdam și scrisese pe spatele lor numele copiilor. După masă, ne aducea bucățile de covor și noi le întindeam pe podeaua din sufragerie și trăgeam un pui de somn. Sal și cu mine ne așezam întotdeauna covoarele unul lângă celălalt ca să formăm un dreptunghi.

Odată, când Sal avea febră și Louisa se învoise de la serviciu ca să stea cu el acasă, la ora somnului educatoarea mi-a dat covorașul meu și, după o clipă, mi l-a dat și pe al lui Sal.

— Știu cum te simți, puiule, a zis ea.

Pe urmă am stat așa pe covor, fără să dorm, pentru că Sal nu era acolo să-și lipească piciorul de piciorul meu.

* * *

Când a apărut astă-toamnă în colțul străzii noastre, domnul Hohot mormăia tot timpul: „carte-pungă, buzunar-pantof“.

O spunea ca pe o incantație: „carte-pungă, buzunar-pantof; carte-pungă, buzunar-pantof“, și uneori se lovea

Când mă vei întâlni

cu pumnii în cap. Sal și cu mine încercam mereu să părem absorbiți de discuția noastră și se ne purtăm ca și cum nu l-am fi observat. O iei razna când te gândești câte lucruri se preface lumea că nu vede!

— De ce crezi că doarme așa, cu capul sub cutia poștală? l-am întrebat pe Richard atunci, la început, când domnul Hohot tocmai apăruse și eu încă încercam să-l înțeleg.

— Nu știu, a zis Richard, ridicând privirea din ziar. Poate ca să nu-l calce nimeni pe cap?

— Foarte nostim... și ce înseamnă „buzunar-pantof“?

— Pantof de buzunar, a zis Richard serios. Substantiv comun compus: un pantof suplimentar pe care îl porți în buzunar. În caz că-ți fură cineva unul în timp ce dormi cu capul sub cutia poștală.

— Ha, ha, ha, am zis eu.

— Vai, Domnule Perfect, a exclamat binedispusă mama. Ce dicționar uriaș ai în cap!

Richard s-a bătut cu palma peste genunchiul drept și s-a întors la ziar.

Lucruri care se înnoadă

Spre norocul mamei, unora dintre bătrânii de la azilul Sunde lucrează Louisa le place să urmărească la prânz *Piramida de 20 000 de dolari*. Louisa ia notițe la fiecare emisiune și vine cu ele acasă. Ea termină tura la patru, așa că eu am timp să scriu cuvintele pe cartonașele furate de mama de la birou înainte să ajungă ea acasă.

Mama și cu Richard se antrenează astă-seară în sufragerie. Eu ar trebui să-mi fac temele la mine în cameră, dar în loc de asta, fac noduri și mă gândesc.

Richard m-a învățat să fac noduri. El știe de când era copil și a învățat să navigheze. Încă mai poartă bucăți de sfoară în servietă. Spune că, atunci când se străduiește să rezolve o problemă la serviciu, scoate frânghiile, le face noduri, le desface, apoi le leagă din nou. Asta îi pune mintea în ordine.

Acum doi ani, când a petrecut primul Crăciun cu noi, Richard mi-a dat cadou un set de frânghii și a început să-mi arate nodurile. Acum pot face toate nodurile pe care le știe el, chiar și nodul foarfecă, pe care l-am încercat câteva luni la rând până mi-a reușit.

Așa că tot înnod și deznod frânghii, să văd dacă mă ajută să-mi rezolv problema, care ești tu. Habar n-am ce aștepți de la mine.

Dacă voiai doar să afli ce s-a întâmplat în ziua aceea de astă-iarnă, ar fi fost simplu. N-ar fi fost plăcut, dar ar fi fost simplu. Dar nu asta mi-ai cerut în bilet. Mi-ai spus să scriu tot ce s-a întâmplat și tot ce a condus la asta. Și, cum

Când mă vei întâlni

obișnuiește să spună mama, asta-i cu totul altă găleată de rahat. Numai că ea nu folosește cuvântul „rahat“.

Chiar dacă tu ai fi continuare aici, chiar dacă eu *m-aș fi hotărât* să-ți scriu acea scrisoare, tot n-aș ști cu ce să încep. Cu ziua în care a apărut la noi în colț domnul Hohot? Cu ziua în care mama și Louisa s-au cunoscut în holul de la intrare? Cu ziua în care am găsit primul tău bilet?

Nu știu ce să răspund. Dar dacă cineva m-ar călca pe bătătură și m-ar forța să indic exact momentul când a început toată povestea, aș spune că a fost ziua în care Sal a încasat pumnul.

Lucruri care lasă pete

S-a întâmplat astă-toamnă, când Sal și cu mine încă ne întorceam împreună de la școală în fiecare zi: o stradă din Bulevardul West End până pe Broadway, o stradă din Broadway până pe Bulevardul Amsterdam, trecerea pe lângă domnul Hohot și încă jumătate de stradă până la intrarea în bloc.

Strada din mijloc, cea dintre Broadway și Amsterdam, este ocupată aproape toată de un atelier auto uriaș, în fața căruia trotuarul e înclinat și trebuia să fim atenți când era gheață, altfel alunecam chiar în fața găștii de băieți care pierdea vremea mereu pe-acolo. Când cădeam, făceau mare garagață, se plimbau de colo până colo râzând și uneori strigau lucruri care ne făceau inimile să bată nebunește tot restul drumului până acasă.

În ziua în care Sal a încasat pumnul nu era gheață pe jos, pentru că eram abia în octombrie. Eu căram marea planșă de carton cu *Misterele științei* pe care o făcusem la școală. Desenasem titlul temei cu litere mari și groase: *De ce căscăm?*

Există o mulțime de teorii interesante despre căscat. Unii cred că la început oamenii își arătau dinții în fața prădătorilor, ca să-i sperie sau căscau ca să-și întindă fălcile ori să semnalizeze tribului că a venit ora de culcare.

Propria mea teorie, pe care am inclus-o în planșă, este că a căsca reprezintă un mod mai politicos de a-i transmite cuiva că plictisește de moarte pe toată lumea. Fie asta, fie

un fel de strănut cu încetinatorul. Dar nimeni nu știe sigur, de aceea rămâne căscatul un mister al științei.

În ziua în care Sal a încasat pumnul, băieții pierdeau vremea în fața atelierului auto, ca de obicei. Cu o zi înainte se bătuseră. Unul îl izbise pe altul de o mașină parcată și îl lovise. Băiatul lovit ridicase amândouă mâinile, ca și cum ar fi zis: „Ajunge!“ Dar de fiecare dată când încerca să se ridice de pe capota mașinii, celălalt băiat îl împingea la loc și îl lovea din nou. Ceilalți săreau în jurul lor și strigau, iar Sal și cu mine am traversat pe partea cealaltă a străzii, ca să nu fim îmbrânciți din greșeală.

În ziua în care Sal a încasat pumnul, băieții se purtau normal, așa că am rămas pe trotuarul nostru obișnuit. Dar chiar când treceam prin fața atelierului, unul s-a desprins din grup. A făcut un pas mare în fața noastră, blocându-ne drumul și obligându-ne să ne oprim. Am ridicat privirea și am văzut un băiat nu prea voinic, îmbrăcat într-o haină verde militară.

A strâns pumnul și l-a expediat direct în stomacul lui Sal. L-a lovit tare. Sal s-a îndoit de mijloc și a început să icnească de parcă i-ar fi venit să vomite. Pe urmă băiatul i-a tras o palmă peste față.

— Sal! am țipat eu.

M-am uitat la magazinul lui Belle de pe Bulevardul Amsterdam, dar nu era nimeni în față. Sal parcă înghețase îndoit în față. Băiatul celălalt a rămas nemișcat câteva secunde, cu capul aplecat într-o parte. Pare o nebunie, dar parcă citea planșa mea despre *Misterele științei*. Pe urmă s-a întors și a luat-o agale spre Broadway, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Sal!

M-am aplecat să-i văd față. Arăta în regulă, doar că avea un obraz roșu.

— Mergi! am zis. Aproape că am ajuns acasă!

Picioarele lui Sal au început să se miște. Abia după câțiva pași mi-am dat seama că băieții ceilalți nu au râs, nu au fluierat și nici nu ne-au insultat în vreun fel. Nu scosese ră niciun sunet. M-am uitat înapoi și i-am văzut stând acolo și urmărindu-l cu privirea pe băiatul în haină militară, care continua să meargă în direcția opusă.

— Hei! a strigat unul dintre băieți după el. Ce naiba a fost asta?

Dar băiatul nu s-a uitat în spate.

Sal se mișca încet. Strângea mânecile gecii albastre de satin cu emblema echipei Yankee pe care i-o cumpărase Louisa de ziua lui. Avea ochii-n lacrimi. Aproape că m-a apucat și pe mine plânsul, dar m-am stăpânit. Aveam datoria să-l duc acasă și mai urma să trecem și pe lângă domnul Hohot.

Era în colțul străzii noastre, mergea în cerc și executa saluturi militare. Sal plângea și mai tare și șchiopăta. Începuse să-i curgă sânge din nas, iar el s-a șters cu manșeta cu dungi albe și albastre a hainei. Icnea și se îneca. Parcă i-ar fi venit rău de tot să vomite.

Când ne-a văzut, domnul Hohot și-a lăsat brațele pe lângă corp, luând poziția de drepți. Semăna cu spărgătorul mare de nuci, din lemn, pe care îl puneau Louisa pe masă de Crăciun.

— Băiat deștept, a zis el.

A făcut un pas spre noi și asta a fost destul ca Sal s-o rupă la fugă spre casă. Am fugit după el, încercând să nu scap planșa și să scot cheile din buzunarul blugilor.

După ce am reușit să intrăm în hol, Sal s-a dus direct la el în apartament și mi-a închis ușa-n nas. Am ciocănit o vreme, dar Louisa nu se întorsese de la lucru, iar el tot nu a vrut să mă lase să intru.

Dacă nu mă înșel, acesta este începutul poveștii pe care voiai să ți-o spun. Încă nu știam, dar a fost și sfârșitul prieteniei mele cu Sal.